

Ю. О. Попович,
асистент

УДК 070(477)(092)

Журналістсько-публіцистична діяльність Дениса Квітковського в контексті розвитку українського національного руху на Буковині в 30-х рр. ХХ ст.

У статті йдеться про розвиток української націоналістичної преси на Буковині в 30-х рр. ХХ ст. Звернуто увагу на суспільно-політичні умови, в яких розвивалася національна журналістика краю міжвоєнного періоду. Зокрема увагу зосереджено на тижневику «Самостійність» та на діяльності його редактора Д. Квітковського як журналіста і публіциста.

Ключові слова: видання, часопис, націоналістична преса, періодика, тижневик, міжвоєнний період.

Період між двома світовими війнами у ХХ ст. для Північної Буковини (нині територія Чернівецької області) був складний як в економічному, так і в суспільно-політичному та духовному житті. З 1918 по 1928 рр. королівська Румунія утримувала в цьому краї стан облоги, в умовах якого обмежувалося політичне життя, прояви будь-якого національного самовираження.

Із зняттям облоги наприкінці 20-х – на початку 30-х рр. на Буковині починає ширитися націоналістичний рух, створюються перші організації українських націоналістів – «Легион українських революціонерів» (1930) та «Месники України» (1932). У 1934 р. на основі об'єднання цих груп була сформована Організація українських націоналістів на чолі з О. Зибачинським. Першими активістами націоналістичного руху на Буковині стали С. Никорович, І. Григорович, Л. Гузар, П. Григорович, О. Масикевич, М. Насадюк та ін., а першим речником українського національного життя наприкінці 20-х рр. стає заснована у Чернівцях щоденна газета «Час» (почала виходити з 1 жовт. 1928 р.). Її завданням було висвітлювати події українського життя на всіх українських землях та за кордоном з метою єднання українців довкола національної ідеї. На нашу думку, саме у цьому газета «Час» дотримала традицій своєї попередниці – чернівецької «Буковини», яку в австрійський період редагували Ю. Федькович, П. Кирчів, О. Маковей, Л. Турбацький та інші свідомі українські патріоти.

Ідею єднання українців за нових суспільно-політичних умов міжвоєнного періоду на сторінках «Часу» розвинули редактори В. Мегидинюк, Ю. Сербинюк, Л. Когут; співробітники

та дописувачі газети К. Купчанко, О. Мигидинюк, С. Пігуляк, В. Якубович та ін. Щоденник «Час» визначав свою ідеологічну позицію як «незалежний, безпартійний», а з 1932 р. лише як «незалежний часопис». Через суспільні обставини, цензуру «Час» не зміг на своїх сторінках дати стільки українського змісту, оскільки вимагало тодішнє життя українців краю.

Місію широкого плюралістичного висвітлення українського національного життя взяли на себе журнал «Самостійна думка» (1931–1937) та газета «Самостійність» (1934–1937). Ці періодичні видання стали центральними на Буковині в організації національно-визвольного руху 30-х рр. До обох видань безпосередньо був причетний Денис Квітковський – член буковинської крайової езекутиви ОУН, доктор права, талановитий політолог, журналіст і публіцист. Відомий львівський дослідник буковинської періодики М. Романюк зазначає, що в 1935 (кн. 11–12) – 1936 рр. Д. Квітковський був видавцем «Самостійної думки» [1, 98].

На жаль, в українській журналістикознавчій науці досі не створено спеціальних праць про згадані чернівецькі часописи 30-х рр. та причетність до їх редагування Д. Квітковського. А ці видання проливають яскраве світло на українське національне життя Буковини міжвоєнного періоду. Власне й про талановитого журналіста Д. Квітковського ще не написано окремих досліджень. Його публіцистичні матеріали, оприлюднені у націоналістичній пресі 30-х рр., відбивають політичне становище на західноукраїнських землях того часу та засвідчують вагомий вплив на суспільну свідомість українців.

Про творчість Д. Квітковського як публіциста і редактора частково писали такі дослідники, як А. Жуковський [2], М. Романюк [3]. Так, А. Жуковський у праці «Історія Буковини» лише називає націоналістичні видання краю і констатує факт перебування на посту редактора «Самостійності» Д. Квітковського. Глибоко дослідив пресу Північної Буковини львівський вчений М. Романюк, проте й він на кількох сторінках лише частково проаналізував газету «Самостійність» та важливість публікацій націоналістичного спрямування на її шпальтах, зокрема й зроблених Д. Квітковським. Сама ж публіцистика Д. Квітковського в Україні поки що мало оприлюднена, якщо не згадати його збірника «Мої міркування», виданого за редакцією В. Вериги у Києві 1998 р., та й то у ньому видруковано твори останніх років життя, написані за океаном.

Виходячи з цього ми й обрали за *об'єкт* дослідження життя і творчість Д. Квітковського чернівецького періоду (30-ті рр. ХХ ст.), а *предметом* – власне його публіцистику на сторінках «Самостійності» в ракурсі її проблемно-тематичного змісту та актуальності для розвитку націоналізму на Буковині в 30-х рр. ХХ ст. При опрацюванні підшивок «Самостійності», які зберігаються в науковій бібліотеці Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича, ми застосовували метод добору та систематизації публікацій Д. Квітковського, а при безпосередньому написанні нашого дослідження – метод аналізу і синтезу, почасти біографічний метод.

Нашу увагу в контексті поставленої проблеми понад усе привернув тижневик «Самостійність» (1934–1937), головним редактором якого був Денис Квітковський. Газета стала органом крайової організації українських націоналістів. Як зазначають А. Жуковський та особисто Д. Квітковський, «Самостійна думка» та «Самостійність» були першими органами на Буковині національної ідеології й мали ясну політичну платформу», вони «стояли на тому, що з окупантом не можна торгувати (...), добиватися треба єдиного: визнання за нами повного права на самостійне життя» [4, 650].

На думку М. Романюка, Д. Квітковський, як редактор «Самостійності», формулював у передовицях тижневика «ідеологічні основи українського націоналізму на Буковині» [5, 84]. Додамо, що витончений політолог і талановитий журналіст культивував ідеї націоналізму усією своєю публіцистичною творчістю.

Для початку бодай частково окреслимо процес становлення Д. Квітковського як публіциста.

Коріння Дениса Васильовича Квітковського бере свій початок із села Горішні Ширівці (нині

Заставнівського району Чернівецької обл.). Народився обдарований історик, адвокат, публіцист, педагог, видавець, політичний та громадський діяч 22 травня 1909 р. у багатодітній сім'ї православного дяка. Закінчив народну школу в Садгорі (нині в межах Чернівців) та українську гімназію у Чернівцях (1929). З 1929 до 1932 рр. навчався на правничому факультеті Чернівецького університету, а 1934 р. закінчив студії докторатом. Того самого року був прийнятий до чернівецької адвокатської палати і разом з А. Вусиком відкрив адвокатську канцелярію у Чернівцях.

Ставши студентом університету, Д. Квітковський захопився журналістикою. Його статті друкувались у «Студентському шляху» (1931–1934), який виходив у Львові та в українських виданнях Чернівців. Водночас був активним членом студентського академічного товариства «Чорноморе», а згодом – націоналістичного студентського товариства «Залізник». Активний діяч студентського руху, Д. Квітковський на початку 30-х рр. разом з однодумцями заснував націоналістичні гуртки, які згодом перетворилися в Організацію Українських Націоналістів на Буковині. ОУН була окремою організаційною одиницею, яка безпосередньо підпорядковувалася ПУН (Провід українських націоналістів).

Денис Квітковський був одним із найактивніших українських політиків на Буковині. Як член крайової езекутиви ОУН він спеціалізувався в ідейно-пропагандистській діяльності та був відповідальний за видавничо-інформаційний відділ. З 1931 р. стає співробітником місячника «Самостійна Думка». Ідея видавати цей місячник виникла ще у 1929–1930 рр. серед членів українського академічного товариства «Чорноморе». До ініціативного гуртка входили Ярема Канюк, Сильвестр Никорович, Денис Квітковський. «Поява журналу стала своєрідним протестом нової молоді генерации проти політики старших. Спочатку цей протест мав справді характер бунту, адже як склад редакції, так і ідеологічне обличчя місячника були дуже невиразними. Всі знали, що вони хочуть чогось нового, бо то, що існувало, не задовольняло їх, але, мабуть, ніхто не знав докладно, чого хоче» [3, 13].

Протягом 1934–1937 рр. Д. Квітковський – головний редактор тижневика «Самостійність». «Цей найбільший (7000 передплатників) український часопис обслуговував не тільки читачів на Буковині, а й у Бессарабії й Мармарощині» [5, 84]. Д. Квітковський формулював ідеологічні основи українського націоналізму, «Самостійність» підкреслювала ідею незалежності української нації, а шукала її коріння в українській історії та житті.

У квітні 1937 р. Д. Квітковський був за-суджений румунським воєнним судом на два роки позбавлення волі, які відбував у в'язниці в Дофтані. Причиною ув'язнення стала проукраїнська політична діяльність публіциста, а саме участь у протесті проти виконання румунського гімну на Шевченківському святі в Чернівцях.

У 1940 р. Д. Квітковський переїхав до Бухареста, а в 1941 р. – до Берліна, де брав активну участь у загальноукраїнській громадсько-політичній діяльності, приділяючи особливу увагу журналістській творчості. Протягом 1942–1943 рр. – Секретар Українського Національного Об'єднання (УНО) і співредактор його друкованого органу «Український вісник» (Берлін, серп. 1941 – літо 1943), у якому були надруковані такі статті, як «Націоналізм», «Орієнтації», «Значення рідної преси», «Маса й провід» та ін. Д. Квітковський дописував також до празького тижневика «Наступ», де опублікував ґрунтовну студію «Нація, держава і провід «Націократії» Сціборського» (1942). 1943 р. Д. Квітковського ПУН відправив до Львова, де його було заарештовано гестапо і до кінця жовтня 1944 р. утримувано у в'язниці міста Потсдам в Німеччині.

Після війни кілька років мешкав у Мюнхені. Тут викладав вексельне право у Високій економічній школі. У цей час Д. Квітковський багато уваги приділяє публіцистиці. Також у 1946 р. опікувався створенням профспілки українських журналістів на еміграції, а в 1946–1948 рр. вів референтуру преси й пропаганди Проводу Українських Націоналістів; з 1947 р. – член ПУН ОУН. Від 1949 р. проживав у США. Захистив другий докторат права і там відкрив адвокатський офіс (1955). Обіймав посаду голови організації «Самостійна Україна» і видавця її однойменного друкованого органу (Чикаго, 1976–1979).

Протягом вимушеної еміграції (1970–1977) написав низку публіцистичних творів, опублікованих у газетах української діаспори: «Новий шлях», «Самостійна Україна», «Українське слово». Д. Квітковський у своїх статтях найбільше уваги приділяв подіям в Україні, національне визволення якої було єдиною і найважливішою справою його життя. Дослідник В. Верига пише про публікації Д. Квітковського цього періоду так: «Націоналізм – це ідея, яка означає національну свідомість, глибокий патріотизм і любов до свого народу, до своєї країни. І це можна відчувати в кожній його (Д. Квітковського – Ю. П.) статті, в кожному міркуванні, незалежно від того, чи обговорює він проблеми поневоленого українського народу, чи української діаспори» [6, 8].

У 1974–1977 рр. Д. Квітковський стає першим заступником Голови ПУН, а після смерті

О. Штуля-Ждановича в 1977 р. – Головою ПУН. Співпрацював із Українським конгресовим комітетом Америки, Світовим конгресом вільних українців. У 1972–1974 рр. – віце-президент Організації Державного Відродження України, у 1974–1976 рр. – її президент.

Автор багатьох статей у періодиці, зібраних у три книги «Мої міркування» (1993–1998), книги «Боротьба за свободу в Україні» (1968), співавтор книги «Буковина – її минуле і сучасне» (1956). Друкувався в українських виданнях Німеччини, Франції, США і Канади. Укладач і редактор збірки матеріалів детройтського з'їзду «У 40-ліття ОУН» (1970), автор статей у збірниках, присвячених Є. Коновальцеві та А. Мельнику (1974).

Помер Д. Квітковський 15 березня 1979 р. у США (м. Детройт, штат Мічиган); похований на українському цвинтарі св. Андрія у Баунд-Бруці (поблизу Нью-Йорка, штат Нью-Джерсі).

Далі поведемо детальніше мову про публіцистичну діяльність Д. Квітковського на сторінках «Самостійності». Маючи колосальний досвід у журналістсько-публіцистичній діяльності, свій талант він починав реалізовувати на сторінках буковинської української періодици 30-х рр. За чотири роки редагування «Самостійності» початківець публіцист оприлюднив на її сторінках близько сотні власних матеріалів. За нашими підрахунками, лише в 1934 р. редактор надрукував майже два десятки публіцистичних статей. Друкувалися вони під псевдонімом Д. Квітка та криптонімом Д. К.

Щодо проблематики опублікованих статей Д. Квітковського в 1934 р., то вона була і в окремих аспектах залишається актуальною й понині. Наскрізною ідеєю кожної статті є національна ідея. Так, у статті «У.Н.П. і послідні вибори» (січ. – Ч. 1) звучить критика на адресу проводу УНП за те, що на останніх виборах послали мало працювали на селі – «щоби можі дійти до самостійности, треба роботу в парламенті поставити на другий плян, а всі свої сили сконцентрувати на село». Д. Квітковський добре розумів, що націю треба виховувати, а для цього треба йти в народ, і насамперед на село. «Наша сила – це наше село», – пише публіцист у статті «Лицем до села» (22 квіт. – Ч. 17). На його думку, в кожному селі мусить бути інтелігент-провідник, обов'язок якого завести «кооперативу, читальню, касу позичкову, бути духовним дорадником...».

В умовах бездержавності Д. Квітковський закликав буковинців якомога більше давати дітей у науку, адже нація потребує умів, «людей інтелігентних у повнім розумінню цього слова, а не бюрократів» («Учітеся, брати мої!» // Самостійність. – Ч. 28 – 2 верес.).

Проблему виховання молоді публіцист порушує й у статті «За душу молоді» (січ. – Ч. 1). Зокрема він має рацію, коли пише, що «яка буде молодь, така буде доля народу».

Денис Квітковський мав дар іронізування. Найкраще це виражено в статті «До мертвих і ненароджених ще» (1 квіт. – Ч. 14), в якій помітне іронічне звертання автора до живих українців, котрі не квапляться дбати про молодь, про українську школу чи українську гуртівню. Тож публіцист вимушений апелювати «до мертвих і ненароджених ще», «бо живі не чують».

Не залишав редактор поза увагою газети й культурно-мистецькі події з українського національного життя краю. Найпомітнішою з цього приводу є стаття-інформація «Великий Шевченківський концерт» (18 берез. – Ч. 12).

Наступні роки виявилися для Д. Квітківського, як редактора та активного автора «Самостійності», ще більш плідними. І в цей період газета дотримувалася свого курсу, спрямованого на висвітлення проблем, пов'язаних із кінцевою метою політичної боротьби українських свідомих національних сил – створенням самостійної Української держави.

Як головний редактор «Самостійності» Д. Квітковський добре розумів, що газета повинна виконувати свою суспільно-виховну роль, поширювати актуальні ідеї українського націоналізму серед населення, а для цього часопис треба було всіляко зміцнювати. Так, у 1935 р. на сторінках видання неодноразово йшлося про перетворення «Самостійності» у щоденну газету. Проте в умовах румунської окупації надто складно було виконати таке завдання. В одній зі своїх статей (1935. – Ч. 19) він вдало використав запитання дописувача газети із Заставни Василя Лахманюка, який звернувся до редакції так: «Що треба робити, аби наша найцінніша часопись «Самостійність» стала денником?». Запитання п. Лахманюка редактор виніс у заголовок статті-відповіді, в якій виклав свої міркування щодо стану з передплатою газети, а далі резонно відповів, що часопис зможе стати денником лише тоді, коли кожен з передплатників «спричиниться до її поширення і придбає (щонайменше) ще двох передплатників». На завершення своїх міркувань редактор-професіонал використовує приказку «Боже допоможи, а ти, небоже, не лежи!», чим закликає всіляко поширювати «Самостійність», і коли кожен «зробить свою частку праці, то всі разом довершимо великого діла». Таким чином публіцист закликав і п. Лахманюка «придбати (...) перших двох передплатників, а інші посліднують». Висновок такий, що треба починати з себе, а не чекати, що хтось ту справу зробить за тебе.

У значній кількості політичних статей Д. Квітковський постійно ставив питання: «Чому майже п'ятдесятимільйонний працьовитий народ не має досі власної української самостійної держави, а розділений між чотирма державами?» І в кожній зі статей намагається розкрити читачам справжній стан речей, з'ясувати причини та вказати шляхи національного визволення.

Привертає увагу редакційна стаття «Україна і світ» (1935. – Ч. 2). Редакція, а заодно й редактор мали підстави стверджувати, що «Української держави нема, є лише українська нація (...), що має свою велику й славу історію, стару культуру». Хоча про це знає цілий світ, ідеться далі в статті, проте «є дехто, що навіть не вміє розрізнити української страви від московської». У статті порушується проблема, що хоч немає єдиної держави в українців, проте від «українського питання» залежить політика в цілому світі й важливим є те, що якби Радянський Союз не будував свою політику з іншими країнами (зречення Бессарабії на користь Румунії, вступ у Союз народів, укладення військового договору з Францією тощо), то «сорокамільйонна незадоволена українська нація – це грізний вулкан, що на ній побудована світова політика. (...) Без самостійної української держави не буде спокою в світі». У статті пояснюється, що світова політика «не усталиється доти, поки на сході Європи не повстане самостійна українська держава».

А що потрібно для того, щоби постала самостійна Україна? З чого почати? Такі запитання ставить Д. Квітковський майже в кожній своїй статті. Зокрема у сьомому числі «Самостійності» за 1935 р. вміщено його статтю «Перевірмо наші сили». Автор звертає увагу на те, що ні в селах, ні в містах належним чином не ведеться національна праця, все збувається кількома патріотичними фразами поодиноких осіб. Щодо міста, то воно має кілька культурних організацій. Але з думок Д. Квітковського випливає висновок: «А що з того?». Є товариство «Українська школа», але насправді немає жодної української школи; є товариство «Руська бесіда», але ні одної читальні; є Українська національна партія, але нема членів; є «Жіноча громада», «Мироносиці», але «нема зорганізованих українських служниць, робітниць, міщанок». Далі у статті акцентується, що є «між цими всіма організаціями сильні перегони в ... бездіяльності, є сильна расова – дослівно так! – ненависть, є щось, що заставляє нас крутитися в зачарованім колі нечинності, незорієнтованости...». Як відповідь на труднощі, які виникають у національному питанні, звучить заклик Д. Квітки: «Засукати рукави й узятися до

праці», тоді можна викувати таке могутнє життя, що «світ захлиснеться з дива».

Контингент передплатників «Самостійності» Д. Квітковський добре знав і намагався у доступній формі тлумачити окремі терміни, поняття. У статті «Український соціалізм» (1935. – Ч. 23) автор з'ясовує в цілому, що таке соціалізм (рух, спрямований проти великих власників, капіталістів). На думку журналіста-політолога, «капітал в очах соціалізму – це найбільший ворог людства», в Україні не може бути соціалістичного руху, бо нема української держави, нема де провадити реформи. А по-друге, серед українців немає капіталістів, проти яких можна було б вести боротьбу. 80–90 % населення – це селяни, дрібне робітництво та бідна інтелігенція. Відомо, що на Наддніпрянській Україні окупаційна влада силою своєї політики знищила капітал і приватну власність. «Доля всіх суспільних верств українського народу, – писав автор статті, – однакова. Тому в українському народі не може бути класової боротьби. (...) Соціалізм у формі класової боротьби – це наша загибель». Д. Квітковський не визнає будь-якої боротьби, окрім боротьби за національне визволення.

На нашу думку, пророкою була стаття Д. Квіткі «Нація» (1935. – Ч. 25). З відстані часу можемо констатувати, що за 56 років до занепаду СРСР талановитий політолог і публіцист передбачив цю подію, маючи на те свої аргументи. Варто погодитися з тим, що Римська, Османська та Австро-Угорська імперії розпалися тому, що «вони були штучно зліплені». Вони не мали тієї сили, що «лучить народи в одну спільноту, в одну душевно неподільну громаду». Із ними мусило статися те, що сталося. Автор наводить приклади, коли народи, зокрема поляки, чехи, ірландці здобули собі волю без зброї, оскільки були духовно готові до цього, вірою їхнього життя була воля рідної країни, вони «вихопили зброю з рук свого гнобителя, прогнали його зі своїх земель його ж таки зброєю й стали панами на своїй землі». Втрати українців на шляху до здобуття самостійності Д. Квіткі пояснює тим, що вони, «не мали спільної власної віри, не палали святим вогнем пімсти над наїздником, не знали що почати, коли приязна судьба дала їм меч волі в руки». Отже, важко не погодитись із Д. Квітковським, що нація – це абсолютна цінність, саме в ній народжується непереможне бажання взяти відповідальність на себе за власну долю.

Мешкаючи у Чернівцях Д. Квітковський напрочуд добре орієнтувався у тонкощах політики СРСР щодо українських земель, які на той час уже перебували в його складі та в складі Румунії, Польщі, Чехословаччини. Автор з презирством ставиться до так званої «українізації»

України в той час, коли політика уряду спрямовувалася на будівництво Соловків, створення нового голодомору з метою винищення українців. Як вважає автор, Москва прорахувалася, бо «тридцятимільйонну націю, що живе в границях СРСР, не можна вирізати».

Для українського націоналізму 30-х рр. важливим було питання українського селянства, бо, як наголошує Д. Квіткі, «селянство творить фундамент, основу, що на ній будується» нація. Селянство і земля, в уяві публіциста, – це два нероздільні чинники. Земля – це найбільші святощі для селянина, «він розмовляє з нею, він розуміє її мову, знає її бажання». Звідси Д. Квіткі доходить правдивого висновку, що «між селянами стрічаємо так рідко всяких національних зрадників і релігійних відступників». Земля повинна стати абсолютною власністю селянина, а держава буде лише здійснювати контроль, щоб не витворився стан «великоземельників і бідаків». До того ж, вважає автор, треба «забрати з рук чужинців торгівлю, ремесло й усякі вільні фахи, що їх потребує село». Це матиме добрий наслідок, оскільки витвориться «новий купецький і ремісничий стан, зародок середнього стану, міщанства, що в майбутній українській державі матиме першорядне значення».

У побудові української держави Д. Квітковський відводив важливе місце й жіноцтву. Він вважає, що в українській жінці, в її душі криються великі «скарби», їх треба лише розкрити й настановити «на услуги цілому народові» [7].

Видрукувані у «Самостійності» статті за 1935 р. стосуються найрізноманітніших проблем українського життя в Україні і у світі, при цьому вони зберегли за собою чітку ідеологічну позицію, національно-патріотичну спрямованість. Отже, досліджуючи концепцію націоналістичної ідеології в українських виданнях Буковини 1920–1930-х рр., виокремлюємо насамперед тижневик «Самостійність» і його головного редактора та ідеолога Д. Квітковського. Витончений політолог і освічений юрист, талановитий журналіст і публіцист культивував ідеї націоналізму як у редакційних, так і у власних статтях. Важливими у системі націоналістичної ідеології були виступи редактора з проблем виховання молоді і зокрема на прикладах власної історії, розвитку української школи, піднесення ролі села у суспільстві тощо. Д. Квітковський зі сторінок «Самостійності» репрезентував художнє слово українських письменників: О. Кобилянської, Уляни Кравченко, Олега Ольжича, Ореста Мазикевича, Корнила Ластівки та ін. – як дієвий засіб впливу на суспільну свідомість.

На нашу думку, на етапі історії міжвоєнного періоду Д. Квітковський як редактор і публіцист виконав свою роль, оскільки його слово сприяло формуванню глибоко національного світогляду серед українців Буковини і не давало окупаційній румунській владі зупинити рух у краї до соборності та незалежності української нації.

1. Романюк М. Українська преса Північної Буковини (1918–1940 рр.) / М. Романюк. – Львів : ВЦ «Фенікс», 1996. – 143 с.
2. Жуковський А. Історія Буковини / А. Жуковський. – Чернівці, 1994. – Ч. 2. – 223 с.

3. Романюк М. Українська преса Північної Буковини як джерело вивчення суспільно-політичного життя краю (1870–1940) / М. Романюк. – Львів : Фенікс, 2000. – 588 с.

4. Буковина. Її минуле і сучасне / [під ред. Д. Квітковського, Т. Бриндзана, А. Жуковського]. – Париж-Філадельфія-Дітройт : Зелена Буковина, 1956. – 955 с.

5. Романюк М. Оратаї журналістської ниви / М. Романюк. – Львів, 2002. – 235 с.

6. Квітковський Д. Мої міркування. Ч. II. Зб. публіцист. тв. 1970–1977 рр. / [за ред. В. Вериги]. – К. : Вид-во ім. Олени Теліги, 1998. – 544 с.

7. Квітковський Д. Жінка-мати // Самостійність. – 1935. – Ч. 21 (58). – 26 трав. – С. 1–2

Подано до редакції 17. 09. 2013 р.

Popovych Yuliya. Journalistic activities of Denys Kvitkovskiy in the context of development of the Ukrainian national movement in Bukovina region in the 30-s of the XX century.

The article deals with development of the Ukrainian nationalistic press in Bukovina region in the 30-s of the XX century. The attention is drawn to social and political conditions under which national journalism was developed in the interwar period. In particular, a special attention was paid to the weekly “Samostiynist” and to the activity of its editor D.Kvitkovskiy’s as a journalist and a publicist.

Keywords: edition, magazine, nationalistic press, periodicals, weekly, interwar period.

Попович Ю. А. Журналистико-публицистическая деятельность Дениса Квитковского в контексте развития украинского национального движения на Буковине в 30-х гг. XX в.

В статье речь идет о развитии украинской националистической прессы на Буковине в 30-х гг. XX в. Сосредоточено внимание на общественно-политических условиях, в которых развивалась национальная журналистика края междувоенного периода. В частности особое внимание обращено на еженедельник «Самостійність» и деятельность его редактора Д. Квитковского, как журналиста и публициста.

Ключевые слова: издание, журнал, националистическая пресса, периодика, еженедельник, междувоенный период.